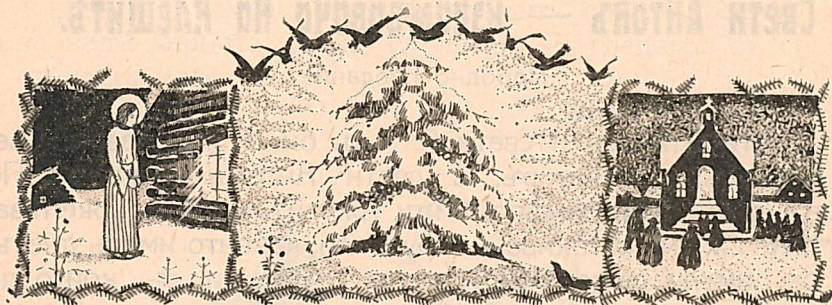




Финландска коледна легенда.

Това било преди много, много вѣкове. Една вечерь Исусъ слѣзълъ на земята, последванъ отъ много ангели, които носѣли голѣми кошници, пълни съ разни играчки и сладкиши за малкитѣ деца. Той се спиралъ върху покривитѣ на палатитѣ, кжщитѣ и колибитѣ и пушалъ презъ куминя подаръцитѣ. Така Той обиколилъ много страни. Когато кошницата на нѣкой ангелъ се изпразвала, той отлиталъ на небето, така че, накрай Исусъ останалъ съвсемъ самъ. Тогава Той билъ въ Финландия. Тамъ не се чували радостнитѣ звуци на черковнитѣ камбани, нито се чувствувала радостта отъ Христовия празникъ. Не се издигали и черкви, защото въ онова далечно време християнството не било проникало въ тази страна. Финландцитѣ били идолопоклонци. Наистина, нѣкои проповѣдници идвали да имъ проповѣдватъ Христовото учение, но бивали грубо отблъсквани.

Исусъ скиталъ дълго време изъ замръзналото поле, докато най-после съгледалъ свѣтлина въ прозореца на една колиба. Въ нея живѣлъ единъ селянинъ, който билъ поканилъ свои приятели на гуляй. Исусъ почукалъ на вратата.

— Вънъ е студено, — примолилъ се Той. — Приемете ме въ името на Исуса.

— Махай се отъ тукъ, — отвърнали отъ вѣтре селянитѣ. — Ние не познаваме никакъвъ Исусъ.

И вратата останала затворена.

Исусъ се отдалечилъ. Тѣй като билъ много уморенъ, Той лѣгналъ на снѣга и заспалъ. На сутринята птичкитѣ отъ близката гора, чуруликайки и търсейки храна, забелязали Исуса. Тѣ се спрѣли, възхитени отъ неговата хубостъ. Но като видѣли, че Той е премръзналъ отъ студъ, тѣ забравили своитѣ мжки и слагайки тѣлцата си върху Исуса, помжчили се да го стоплятъ.